

Prihajal je na rob gozda,
 človek ali tisto, kar je že bil.
 Ustavljaj se je tam in bil
 podoben nihajoči senci veje,
 njegov obraz pa kakor sneg, primrznjen
 na travo. Kakor da gleda
 zelo srepo z neba, medtem
 ko se tudi hitro raztaplja.
 Ni bil tak, da bi se mu lahko
 približal.
 Ni bil napolnjen z mnogimi besedami.

Nekoč pa je
 spregovoril. Govoril je težko in
 z besedami, ki so odmevale v cerkev večera
 kakor dolg molek kletvic.
 Potem je spet odšel med debla,
 prezirljivo se je raztapljal med njimi,
 in ko so ga iskali, so ga kmalu
 zamenjali s sencami, ki jih je bilo veliko
 in so se dale zlahka ujeti.
 Igrali so se tisto igro, dokler
 ni njihovih korakov spodsekala noč.

Zjutraj so tuji možje prinesli
 mrliška nosila.
 Na njih je ležal:
 dva kosma las, zlepljena in povaljana
 od boja s tistim, ki je bilo
 tako mogočno, da ni pustilo za sabo
 nikakršnih sledov.
 Tudi na nosilih ni bilo nič, razen
 tistih las,
 čeprav so se tuji možje sprenevedali,
 da nosijo zledenelo truplo.

Bogve, če kobalice slišajo čitka?
 Moje listanje Brehna ni bilo nikdar
 usmerjeno v jetra, ušesa živali,
 ampak v poglavje, kako se fukajo
 domi. Vedno me je zanimala
 ekspanzija in imperializem vsega
 živega. Ušesa? Vem, notranja,
 zunanja, srednja, slišimo skozi njih.
 Marutiki se bodo povzeli močnim
 zaradi vseh teh izdatkov z ušesi
 in bo ustila s povečanimi melički
 za kazen. Ampak pomemben organ je
 veselje do življenja. Vse ostalo
 so sfumatura.